

ROBYN CARR

Weerzien in
**VIRGIN
RIVER**

Vertaling Ingrid Zweedijk

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2007 Robyn Carr

Oorspronkelijke titel: *Whispering Rock*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2009 HarperCollins Holland

Vertaling: Ingrid Zweedijk

Omslagontwerp: HarperCollins Holland

Omslagbeeld: © Harlequin Enterprises ULC

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0568 3

ISBN 978 94 025 1181 9 (e-book)

NUR 302

Eerste druk in deze editie juni 2020

Originele uitgave verschenen bij MIRA Books®, Toronto, Canada

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Lang voordat de zon opkwam, had Mike Valenzuela zijn jeep al ingeladen. Hij had een lange rit naar Los Angeles voor de boeg en wilde vroeg op pad. Afhankelijk van de verkeersdruk was het een uur of acht tot tien rijden vanaf Virgin River. Hij sloot zijn camper af, waar hij in woonde, op het erf van Jack's Bar & Grill. Jack en Preacher zouden er een oogje op houden. Niet dat Mike verwachtte dat er iets zou gebeuren, overigens. Dat was een van de redenen waarom hij hier was komen wonen: het was een rustig dorpje. Klein, vredig, mooi en niets wat je gemoedsrust verstoort. Wat dat betrof had Mike zijn portie wel gehad in zijn oude leventje.

Voordat hij zich voorgoed in Virgin River had gevestigd, had hij heel wat tripjes naar dit bergdorp in Humboldt County gemaakt om te gaan vissen en jagen, om zijn oude maten van het Korps Mariniers weer te zien, die nog steeds in de nabijheid waren gelegd. Destijds werkte hij bij de politie van Los Angeles, afdeling georganiseerde misdaad.

Een schietpartij – waarbij hij drie kogels had opgevangen – had daar abrupt een eind aan gemaakt. Om zijn lijf weer in goede conditie te krijgen, had hij hard moeten werken, waarbij Preachers stevige maaltijden en de fysiotherapie van Jacks vrouw Mel onontbeerlijk waren geweest. Na een halfjaar was hij nu zo goed als volledig hersteld.

Sinds zijn verhuizing naar Virgin River was hij maar één keer terug naar huis gegaan om zijn ouders, broers, zussen en hun gezinnen

te bezoeken. Nu was hij van plan een week weg te blijven – twee dagen voor de heen- en terugreis en vijf dagen met die meute lachende dansende Mexicanen.

Zijn familie kennende, zou het een non-stopfeest worden. Zijn moeder en zussen zouden van 's morgens vroeg tot 's avonds laat staan koken, zijn broers zouden de koelkast tot de nok toe vullen met *cerveza*, vrienden en collega's van de politie zouden langskomen. Het beloofde een leuk weekje te worden – een geweldige terugkeer na zijn lange revalidatie.

Hij was al drie uur onderweg toen zijn mobiel overging. Het geluid deed hem opschrikken. In Virgin River had je geen bereik, dus het laatste wat hij verwachtte was een telefoontje.

'Hallo?'

'Je moet iets voor me doen,' zei Jack zonder omwegen. Zijn stem klonk schor, alsof hij amper wakker was. Hij moest zijn vergeten dat Mike onderweg was naar het zuiden.

Mike keek naar het klokje op het dashboard. Het was nog geen zeven uur. 'Tuurlijk, maar ik ben bijna in Santa Rosa, dus het wordt wat lastig om naar Garberville te rijden om ijs voor de bar te halen, maar –'

'Mike, het is Brie,' onderbrak Jack hem. Brie was Jacks jongste zus, zijn lievelingetje. Ook in Mikes hart nam ze een heel bijzondere plek in. 'Ze ligt in het ziekenhuis.'

Van schrik begon hij over de weg te zwalken. 'Wacht even,' zei hij. 'Blijf aan de lijn.' Hij zette de auto aan de kant en ademde toen eerst een keer diep in en uit. 'Vertel.'

'Ze is gisteravond aangevallen,' vertelde Jack. 'Geslagen. Verkracht.'

'Nee!' riep hij uit. 'Wat?'

'Mijn vader belde net. Mel en ik zijn onze spullen aan het pakken – we gaan er zo snel mogelijk heen. Maar ik heb iemand nodig die op de hoogte is van de procedures, het strafrecht, om me uit te leggen wat er met haar gebeurt. Ze hebben de kerel die dit heeft gedaan nog niet te pakken. Er moet een onderzoek komen. Toch?'

‘Hoe erg is ze eraan toe?’

‘Mijn vader wist het alleen globaal, maar ze is van de Spoedeisende Hulp overgebracht naar een kamer, half bij kennis, want ze heeft kalmerende middelen gekregen, geen operatie. Kun je een paar nummers noteren? Wil je je mobiel aanhouden zodat ik je kan bellen? Met vragen? Dat soort dingen?’

‘Uiteraard. Ja,’ zei Mike. ‘Geef me die nummers maar.’

Jack noemde de telefoonnummers op van het ziekenhuis, van zijn vader, Sam, en van Mels oude mobiel die ze onderweg naar Sacramento zouden opladen.

‘Hebben ze een verdachte? Kende ze die kerel?’

‘Ik weet niks, behalve hoe ze eraan toe is. Zodra we op weg zijn, de mobiel is opgeladen en we de bergen en bossen uit zijn, bel ik mijn vader om te horen wat hij te weten is gekomen. Nu moet ik ervandoor. Ik moet daarheen.’

‘Oké,’ zei Mike. ‘Goed. Ik hou mijn mobiel bij de hand. Ik zal het ziekenhuis bellen, kijken wat ik te weten kan komen.’

‘Bedankt. Dat zou fijn zijn,’ zei Jack, waarna hij ophing.

Verbijsterd bleef Mike in de berm naar zijn mobiel zitten staren. Niet Brie, dacht hij. O nee, niet Brie!

Zijn gedachten schoten terug naar de keren dat ze samen waren geweest. Een paar maanden geleden was ze in Virgin River geweest om haar nieuwe neefje te zien, de baby van Jack en Mel. Mike had haar meegenomen voor een picknick op de oever van de rivier – op een bijzonder plekje waar de rivier breed uitwaaierde, maar te ondiep was naar de zin van vissers. Tegen een groot rotsblok geleund hadden ze geluncht, zo dicht bij de rivier dat ze het water over de rotsen konden horen stromen. Het was een favoriete plek van jonge stelletjes en pubers; dat grote oude rotsblok bewaarde heel wat geheimen. Ook over hemzelf, trouwens. Die dag had hij Bries hand heel lang vastgehouden, en ze had hem niet teruggetrokken. Dat was de eerste keer dat hij zich realiseerde dat hij het te pakken had van haar. Verliefd. Op zijn zevenendertigste straalverliefd als de eerste de beste puber.

Een paar jaar daarvoor had hij Brie voor het eerst ontmoet, toen hij bij Jack langs was gegaan, terwijl die tijdens zijn verlof op bezoek was bij zijn familie in Sacramento, vlak voor zijn laatste missie in Irak. Mike had destijds nog geen idee gehad dat zijn reservisteneenheden ook zou worden opgeroepen en dat hij Jack daar weer tegen zou komen, dat hij voor de tweede keer onder hem zou dienen. Brie was er natuurlijk ook, net getrouwd met een agent uit Sacramento. Aardige vent, vond Mike. Ze werkte als openbaar aanklager in Sacramento, de hoofdstad van de staat. Ze was klein, ongeveer één meter zestig, met lang zacht bruin haar dat bijna tot aan haar middel reikte, waardoor ze oogde als een lief meisje. Dat was ze echter allerm minst. Ze verdiende haar brood met het achter de tralies brengen van gewetenloze misdadigers, en ze stond bekend als een keiharde. Mike was meteen zwaar onder de indruk geweest van haar intelligentie en haar lef, om nog maar te zwijgen van haar schoonheid. Vroeger, voor het schietincident, had hij zich nooit veel aangetrokken van een al dan niet aanwezige echtgenoot, maar ze waren pas getrouwd, en Brie was stapelverliefd. Voor haar bestond er geen andere man.

Toen Mike haar in Virgin River weer zag, vlak na de geboorte van Jacks zoontje, had ze net een ellendige scheiding achter de rug – haar man had haar verlaten voor haar beste vriendin, en daar was ze kapot van. Eenzaam. Diep gekwetst. Het liefst had Mike haar meteen in zijn armen gesloten en haar getroost, want ook hij had behoefte aan warmte. Alleen wilde Brie onder geen beding haar hart nog een keer openstellen; mannen hadden voor haar afgedaan, zeker zo'n rokkenjager die vrouwen bij de vleet had gehad. Wat de boel nog ingewikkelder maakte: dit was Jacks jongste zusje, die zo in bescherming werd genomen door haar grote broer dat het aan het belachelijke grensde. Bovendien was Mike inmiddels niet meer die hartstochtelijke onbezorgde latin lover. Hij was gewond. Zijn lijf functioneerde simpelweg niet meer zoals vroeger.

De laatste keer dat hij haar had gezien, was nog maar een paar weken geleden. Met de rest van haar familie was ze naar Virgin River

gekomen om te helpen het geraamte van Jacks nieuwe huis op te bouwen. Preacher en zijn bruid, Paige, waren meteen de dag daarop getrouwd in dat bouwwerk. Voor een man die een halfjaar daarvoor nog amper kon lopen, had Mike zich met Brie behoorlijk uitgesloofd op de dansvloer. Het was een fantastische bruiloft geweest: volop te eten, sissende barbecues, de stoelen aan de kant geschoven, een band die stond te spelen op de fundering van Jacks in aanbouw zijnde huis, bloemenslingers gedrapeerd over de binten. Hij had haar lachend in zijn armen genomen en met haar rondgezwierd, en tijdens een rustiger nummer zijn wang tegen de hare gedrukt en gefluisterd: 'Je broer staat met gefronste wenkbrauwen naar ons te kijken.'

'Ik vraag me af waarom.' Ze lachte.

'Ik denk niet dat hij je in de buurt wil zien van een man die zo op hemzelf lijkt.'

Dat leek ze nogal grappig te vinden. 'Verbeeld je nou maar niks.' Schaterend wierp ze haar hoofd in haar nek. 'Het heeft geen klap te maken met jouw reputatie als grote versierder. Je bent een man, vlak bij zijn kleine zusje. Dat is genoeg.'

'Zijn kleine zusje, ammehoela.' Hij trok haar dichterbij naar zich toe. 'Volgens mij vind je dit veel te leuk, hem op stang jagen. Weet je niet wat een heethoofd je broerlief kan zijn?'

Meteen hield ze hem steviger vast. 'Niet tegenover mij,' fluisterde ze.

'Er schuilt een duiveltje in je.' Hij keek de dood in de ogen door haar in haar hals te kussen.

'Er schuilt een dwaas in je,' zei ze, haar hoofd iets verder opzijbuigend zodat hij bij de rest van haar hals kon.

In vroeger tijden zou hij een manier gevonden hebben om haar ergens alleen voor zichzelf te hebben, haar verleid hebben en zo met haar hebben gevreeën dat ze er nog dagen- en nachtenlang over zou dromen. Die drie kogels hadden echter zijn mogelijkheden beperkt. Zelfs als hij haar onder de waakzame blikken van haar broer kon

wegkapen, zou hij verder niks kunnen klaarspelen. Dus zei hij: 'Je probeert me weer te laten neerschieten.'

'O, ik betwijfel of hij je echt zou neerschieten. Maar ik heb al eeuwen geen goeie ouderwetse knokpartij meer meegemaakt.'

Bij het afscheid had hij haar kort omhelsd, omhuld door haar zoete geur, haar wang tegen de zijne, zijn armen om haar middel. Iets meer dan zomaar een vriendelijk gebaar – maar wel eentje dat ze beantwoordde. Hij nam aan dat ze gewoon voor de lol een beetje flirtte, wat leven in de brouwerij bracht, maar voor hem betekende het veel meer. Brie nam zijn gedachten op een verontrustende manier in beslag. Als hij in staat was om haar lief te hebben, zou ze waarschijnlijk zijn hart veroveren, en wel zo dat ze hem alle andere vrouwen uit het verleden zou doen vergeten. Alleen had hij op dat vlak eigenlijk niet zoveel meer te bieden. Dat weerhield hem er echter niet van aan haar te denken, naar haar te verlangen.

De gedachte dat dat ondeugende brutaaltje nu gebroken in een ziekenhuis lag, was onverdraaglijk. Niets liever wilde hij weten dan dat ze er weer bovenop kwam.

Hij zette de auto in de versnelling, keek over zijn schouder en voegde weer in. Hij trapte het gaspedaal flink in, en even later schoot hij dwars over twee banen druk verkeer om de afrit naar Sacramento te nemen.

Toen hij een paar uur later bij het ziekenhuis aankwam, belde hij Sams mobiel en sprak een bericht in dat hij er was en wilde weten waar zij waren. Een openbaar aanklager, slachtoffer van een misdrijf, lag natuurlijk niet op een gewone zaal – ze zou ongetwijfeld beveiliging hebben.

Sam kwam naar de ingang, met uitgestoken hand. 'Mike. Goed dat je er bent. Dat zal Jack op prijs stellen.'

'Ik was op weg naar het zuiden en was hier toch al bijna. Brie is een goede vriendin. Zeg maar hoe ik kan helpen.'

Onderweg naar de lift zei Sam: 'Ik weet eigenlijk niet wat je kunt doen. Ze komt er wel weer bovenop. Lichamelijk, althans. Ik heb geen idee wat een vrouw doormaakt na zoiets...'

'Wat weet je inmiddels? Kende ze de dader?'

'O, ja. Herinner je je die afschuwelijke rechtszaak nog die ze voerde rond de tijd dat Jacks zoontje werd geboren? Die serieverkrachter? Het mediacircus? Hij was het. Ze heeft hem geïdentificeerd voor de politie.'

Ze waren bij de lift aangekomen. 'Weet ze dat zeker?' Dit was wel een hondsbrutale daad voor iemand die net op vrije voeten was gesteld. Brie had die zaak verloren, en dat was een bittere pil geweest, zeker zo vlak na haar echtscheiding. Het leek alsof haar hele wereld was ingestort. Mike kon zich moeilijk voorstellen dat dit dezelfde vent zou zijn. Dit soort kerels ging er normaal gesproken vandoor, ver weg van iedereen die het lef had om achter hen aan te gaan, zoals Brie.

'Dat weet ze zeker,' bevestigde Sam.

Terwijl ze de lift in stapten en omhooggingen, vroeg Mike zich onwillekeurig af of ze soms hoofdletsel had opgelopen. Hallucineerde ze? Was ze in de war door het trauma dat ze had opgelopen? 'En haar verwondingen?' vroeg hij.

'Haar gezicht is zwaar gehavend, ze heeft twee gebroken ribben en de gebruikelijke...' Hij zweeg even. 'De gebruikelijke verwondingen van een verkrachting. Je weet wel.'

'Ja,' zei hij. Schrammen, blauwe plekken, bloedingen. 'Is er al iemand van de politie bij haar geweest voor het medisch onderzoek?'

'Ja, maar ze wil dat Mel dat doet. Volkomen begrijpelijk.'

'Natuurlijk,' zei Mike. Jacks vrouw, Mel, was de verloskundige en verpleegster van Virgin River en had jarenlang gewerkt in een groot traumacentrum in LA. Ze was gespecialiseerd in mishandeling en seksueel geweld, en als zij de medische kant voor haar rekening kon nemen, kon Mike misschien proberen zo veel mogelijk over het politieonderzoek te weten te komen. 'Ik heb ze vanochtend

om zeven uur gesproken. Over een uur of twee, drie zullen ze hier wel zijn.'

Toen ze uit de lift stapten, zag Mike een agent in uniform bij de deur van een kamer staan; dat was vast en zeker waar Brie lag. 'Ik ga eens even met wat mensen praten, kijken of ik iets te weten kan komen. Maar eerst ga ik de rest van de familie even gedag zeggen.' Hij liep naar een grote groep mensen in de wachtruimte: Jacks drie andere zussen, hun mannen, een paar nichtjes. Mike werd omhelsd en bedankt. Daarna ging hij met verpleegsters praten en kreeg hij van de agent bij de deur het nummer van de rechercheur die het onderzoek leidde, die hij meteen belde. Het enige wat de rechercheur Mike op dit moment kon vertellen, was dat de dader nog voortvluchtig was. De arts zou verslag uitbrengen van haar verwondingen, dat was alles. Lichamelijk scheen ze echter wel weer geheel te herstellen.

Bijna drie uur later arriveerden Jack, Mel en baby David. Nadat Jack zijn vader had omhelsd, keek hij verbaasd naar Mike. 'Ben jij hier ook?'

'Ik was toch al in de buurt,' zei hij. 'Dus ben ik hierheen gekomen. Als ik iets kan doen, is het beter dat ik ter plekke ben.'

'O, man, zo had ik het niet bedoeld.'

'Ach, jij hebt voor mij veel meer gedaan. En je weet dat ik gek ben op Brie. Mel,' zei hij, zijn armen uitstekend naar baby David. 'Ze zei dat ze jou wilde zien, zodra je er was.'

'Tuurlijk,' zei Mel met een hoofdknikje, terwijl ze hem de baby overhandigde.

'Ik denk dat ze Mels mening wil over hoe het bewijs van de verkrachting is verzameld,' legde Mike aan Jack uit. 'Ga je zussen gedag zeggen. Daarna kun je vast wel even naar haar toe.'

'Ben jij al bij haar geweest?'

'Nee. Dat mogen alleen familieleden. Maar ik heb wat mensen gesproken en geprobeerd zo veel mogelijk feiten uit ze los te krijgen.'

'Allemachtig,' verzuchtte Jack. Hij greep Mikes bovenarmen stevig vast. 'Bedankt, Mike. Dit had ik niet verwacht.'

‘Je had het kunnen weten.’ Hij lachte naar David, terwijl hij de vrolijk kraaiende baby in de lucht hield. ‘We zijn er voor elkaar. Toch?’

Bijna twaalf uur lang zat Jack aan het bed van zijn zus. Vanochtend om elf uur was hij aangekomen, en nu was het bijna elf uur ’s avonds. Het grootste deel van de dag had de rest van de familie in de wachtruimte gezeten, maar tegen de avond waren ze naar huis gegaan, omdat Bries toestand stabiel was. Mike had Mel en de baby meegenomen naar Sams huis, maar Jack wilde niet van Bries zijde wijken. Brie had met de hele familie een hechte band, maar zij en Jack waren twee handen op één buik.

Zijn hart bloedde bij de aanblik van zijn kleine zusje. Haar gezicht zag er vreselijk uit: onder de zwellingen en blauwe plekken. Het zag er veel erger uit dan het was, had de arts hem verzekerd. Ze had geen blijvend letsel opgelopen, en haar beeldschone gezichtje zou weer helemaal herstellen. Om de paar minuten streek hij zachtjes over haar lichtbruine haren, raakte haar hand even aan. Ondanks de kalmerende middelen, leek ze af en toe te vechten in haar slaap. Als ze geen gebroken ribben had gehad, had hij haar tijdens die worstelingen in zijn armen genomen. In plaats daarvan legde hij zijn hand tegen haar gezicht waar het niet gezwollen was, gaf een kusje op haar voorhoofd en fluisterde: ‘Ik ben hier, Brie. Je bent nu veilig, lieverd.’

Tegen middernacht voelde hij een hand op zijn schouder. Toen hij zich omdraaide, keek hij in Mikes donkere ogen.

‘Ga naar huis, Jack,’ zei hij. ‘Rust een beetje uit. Ik blijf wel bij haar.’

‘Ik kan haar niet alleen laten.’

‘Ik weet dat je dat niet wilt. Maar ik heb intussen een dutje gedaan,’ zei hij. ‘Sam heeft me een kamer gegeven. Ik ga hier wel zitten voor het geval ze wakker wordt, wat niet waarschijnlijk is, en we hebben ook nog de agent op de gang. Toe maar. Ga even slapen zodat je hier morgen weer voor haar kunt zijn.’

‘Als ze wakker wordt, en ik ben hier niet...’

‘Ze laten een bijzonder krachtig goedje door dat infuus lopen om haar de nacht door te helpen,’ zei Mike zachtjes. ‘Maak je geen zorgen.’

Hij lachte flauwtjes. ‘Ik heb een week lang ’s nachts aan jouw bed gezeten, toen je was neergeschoten.’

‘Ja,’ zei Mike. ‘Tijd om wat terug te doen. Ga naar je vrouw. Ik zie je morgenochtend.’

Het verbaasde Mike dat Jack ook echt wegging. Hij was zo’n man die geen vermoedheid kende als hij er wilde zijn voor iemand om wie hij gaf. Mike nam zijn plaats in naast Bries bed. Van haar gehavende gezicht schrok hij niet – hij had erger gezien – maar het raakte hem vanbinnen. Hij kon zich niet voorstellen hoe iemand zo iets kon doen.

De hele nacht door liepen verpleegsters in en uit, om het infuus te controleren, haar bloeddruk te meten, soms om Mike een kop koffie te brengen. Af en toe nam een verpleegster zijn plek even in, terwijl hij de gang op holde – het gevolg van al die koffie. Al die tijd bewoog Brie niet, afgezien van wat rusteloos gewoel.

Mike had gewonde soldaten in veiligheid gebracht, hij had naast stervende mannen gezeten, terwijl kogels van scherpschutters hem om de oren vlogen. Dat was echter allemaal niets vergeleken bij wat hij voelde wanneer hij naar Brie keek, zo zwaar mishandeld. Als hij dacht aan wat ze had meegemaakt, werd hij vervuld van een woede die hij tot dusver niet kende. Hoewel ze een mooie sterke vrouw was, zag hij steeds de kwetsbare vrouw voor zich met wie hij een paar maanden geleden had gepicknickt. Een knappe jonge vrouw die net in de steek was gelaten door haar man en die kapot was van zijn bedrog. Welke idioot liet haar nou gaan, dacht hij. Daar snapte hij geen barst van.

De verkrachtingszaak was een van de zwaarste uit haar hele loopbaan geweest. Maandenlang was ze bezig geweest met het opbouwen

van een dossier tegen de verdachte serieverkrachter. Het technische bewijs was sterk, maar de enige getuige die haar uiteindelijk niet in de steek had gelaten, was een prostituee met een lang strafblad, en de schoft was vrijuit gegaan. Dezelfde man die Brie tegenover de politie had geïdentificeerd als haar verkrachter toen ze weer bij kennis was gekomen.

Vroeg in de ochtend keerde ze haar gezwollen gezicht naar Mike en opende haar ogen – dat probeerde ze althans. Eén oog zat dicht.

Hij schoof dichterbij. ‘Brie,’ fluisterde hij. ‘Ik ben het, Brie. Ik ben hier.’

Ze bedekte haar gezicht met haar handen en riep: ‘Nee! Nee!’

Zachtjes pakte hij haar polsen. ‘Brie! Ik ben het. Mike. Rustig maar.’

Ze liet haar handen echter niet wegtrekken. ‘Alsjeblieft,’ jammerde ze. ‘Ik wil niet dat je dit ziet.’

‘Lieve schat, ik heb je al gezien,’ zei hij. ‘Ik zit hier al uren. Maak je daar niet druk over. Het geeft niet.’

Langzaam liet ze hem haar handen van haar gezicht halen. ‘Waarom? Waarom ben je hier? Je hoort hier niet te zijn.’

‘Jack vroeg of ik hem wilde uitleggen hoe het onderzoek verloopt. Maar ik wilde hier zijn. Brie, ik wil er voor jou zijn.’ Voorzichtig streelde hij over haar voorhoofd. ‘Je wordt weer helemaal beter.’

‘Hij... Hij heeft mijn wapen...’

‘Dat weet de politie al, lieverd. Je hebt niets verkeerd gedaan.’

‘Hij is levensgevaarlijk. Ik heb geprobeerd hem te pakken te krijgen – daarom heeft hij dit gedaan. Ik wilde hem voor de rest van zijn leven opsluiten.’

Hij voelde zijn kaakspieren trillen, maar wist zijn stem in bedwang te houden. ‘Het geeft niet, Brie. Het is nu voorbij.’

‘Hebben ze hem gevonden?’ wilde ze weten. ‘Hebben ze hem opgepakt?’

O, vroeg ze dat maar niet. ‘Nog niet.’

‘Weet je waarom hij me niet heeft vermoord?’ vroeg ze. Er liep een

traan uit haar gezwollen oog over haar beurse neus, die hij teder wegveegde. ‘Hij zei dat hij niet wilde dat ik doodging. Hij wil dat ik opnieuw probeer hem veroordeeld te krijgen en moet toezien dat hij opnieuw vrijuit gaat. Hij gebruikte een condoom.’

‘Och, lieverd...’

‘Ik krijg hem te pakken, Mike.’

‘Alsjeblieft. Denk daar nu maar niet aan. Ik roep de verpleegster. Om je wat kalmerends te geven.’ Zodra hij op de knop had gedrukt, verscheen iemand van de verpleging. ‘Ze heeft wat nodig om weer in slaap te vallen.’

‘Prima,’ zei de verpleegster.

‘Ik word toch weer wakker,’ protesteerde Brie. ‘En dan denk ik weer precies hetzelfde.’

‘Probeer te slapen.’ Hij leunde voorover om een kus op haar voorhoofd te drukken. ‘Ik blijf hier. En er staat een agent voor de deur. Je bent hier veilig.’

‘Mike,’ fluisterde ze. Ze hield zijn hand vast. ‘Heeft Jack je gevraagd hierheen te komen?’

‘Nee,’ antwoordde hij, over haar haren strelend. ‘Maar toen ik hoorde wat er was gebeurd, moest ik hierheen. Ik kon gewoon niet anders.’

Nadat de verpleegster het infuus had aangesloten, zakten Bries ogen langzaam weer dicht. Haar hand gleed uit de zijne.

Hij leunde eerst even achterover in zijn stoel. Toen ging hij met zijn ellebogen op zijn knieën en zijn gezicht in zijn handen zitten en begon geluidloos te huilen.

Voor zonsopgang was Jack weer terug in het ziekenhuis. Hoewel hij had gedoucht en zich had geschoren, zag hij er niet bepaald uitgerust uit. Hij had donkere kringen onder zijn ogen, waarin iets angstaanjagends schitterde. Ook Mike had zussen op wie hij dol was, dus hij kon zich heel goed voorstellen dat Jack inwendig kookte van woede.

Hij stapte de gang op om op gedempte toon Jack bij te praten over

hoe de nacht was verlopen. Terwijl ze daar stonden, ging de arts naar binnen, op de voet gevolgd door een verpleegster. Die gelegenheid greep Mike aan om even naar het toilet te gaan. Daar staarde hij in de spiegel; hij zag er nog veel belabberder uit dan Jack. Hij moest nodig douchen en zich scheren, maar hij wilde niet bij Brie weg. Waarschijnlijk zouden ze haar niet veel langer in het ziekenhuis houden.

Op de terugweg naar Bries kamer, zag hij Jack met een man staan praten. Of liever gezegd: Jack stond tamelijk agressief pal in het gezicht van die man te argumenteren. De agent deed een paar passen in hun richting en gebaarde dat ze uit elkaar moesten gaan. Op dat moment realiseerde Mike zich dat het Bries ex-man was, Brad, en dat Jack op het punt stond hem een kopje kleiner te maken, gewoon uit principe.

Mike begon te rennen. ‘Ho,’ zei hij, eerst een arm, toen zijn hele lichaam tussen hen in wurmend. ‘Ho,’ zei hij nog een keer. ‘Kappen. Kom op.’

‘Nogmaals, wat moet jij hier in vredesnaam?’ ging Jack gewoon door tegen Brad, van achter Mikes schouder.

Brads ogen waren donker van nijd. ‘Ook leuk jou weer te zien, Jack.’

‘Je hebt hier niks te zoeken,’ zei Jack op veel te luide toon. ‘Je hebt haar laten stikken. Jij hebt afgedaan.’

‘Hé, ik geef nog steeds om Brie. Dat zal altijd zo blijven. Ik ga naar haar toe.’

‘Dat dacht ik niet. Dat kan ze er momenteel absoluut niet bij hebben.’

‘Jij gaat niet over de bezoekerslijst, Jack. Dat beslist Brie zelf wel.’

‘Kom op,’ probeerde Mike nog maar eens. ‘Dit is niet de geschikte plaats hiervoor.’

‘Vraag hem of hij even mee naar buiten wil,’ snauwde Jack.

‘Ja, ik ga zo –’

‘Hé,’ zei Mike nu iets dwingender, terwijl hij de twee mannen nog verder uit elkaar duwde. ‘Niet hier!’

Brad begon tegen Mike aan te duwen, maar dempte wel zijn stem. 'Ik weet dat je kwaad bent, Jack. Om wat er gebeurd is en op mij. En dat snap ik. Maar als je agressief tegen mij gaat doen, dan wordt het voor Brie alleen maar ellendiger. Want dan gaat deze agent jou gewoon oppakken.'

Van de andere kant duwde Jack tegen Mike aan. 'Ik heb echt verdraaid veel zin om iemand een dreun te verkopen. Dus je komt als groepen. Jij bent ervandoor gegaan. Je hebt haar laten zitten, terwijl ze bezig was de zaak rond te krijgen tegen die schoft. Snap je wel wat je haar hebt aangedaan?'

Mike kon de twee heethoofden met moeite uit elkaar houden, maar niet lang meer, vreesde hij. Het kon nu elk moment gebeuren, hier op de gang van het ziekenhuis. Mike was tegen de één meter negentig en behoorlijk sterk, maar Brad en Jack waren allebei nog langer, breder en kwader, en geen van beiden had last van een schouderblessure. Hij kon het wel schudden als de stoppen eenmaal doorsloegen.

'Ja,' zei Brad. 'Dat snap ik, ja! En ik wil haar laten weten dat het me nog steeds niet koud laat wat er met haar gebeurt. We zijn gescheiden, maar we hebben samen een verleden. Een grotendeels mooi verleden. Als ik nu iets kan betekenen -'

'Hé!' riep Mike naar de agent. 'Hé! Kom óp nou!'

Eindelijk mengde de agent zich in het gekrakeel door zichzelf naast Mike tussen Brad en Jack te wringen. 'Oké, heren,' zei hij. 'Ik heb een duidelijke opdracht. Geen gebakkelei voor Ms. Sheridans deur. Als u dit rustig wilt uitpraten, dan kunt u dat verderop doen.'

O, dat was een heel fout voorstel, dacht Mike. Verderop zou van praten geen sprake meer zijn. Behoedzaam duwde hij Jack een paar stappen achteruit. 'Adem in,' zei hij op kalme toon. 'Dit wil je echt niet.'

'O nee?'

'Laat hem met rust,' zei hij met zoveel autoriteit als hij op kon brengen tegenover Jack.

Op dat moment kwam er een verpleegster uit Bries kamer, en Brad stapte zo snel op haar af dat Jack niet tussenbeide kon komen. ‘Ma’am, ik ben Ms. Sheridans ex-man. Brad. Ik ben tevens rechercheur,’ zei hij, zijn politiepenning ophoudend. ‘Niet in functie. Wilt u haar vragen of ik bij haar mag? Alstublieft?’

De verpleegster verdween spoorlags weer in de kamer.

‘Wat doet hij hier?’ vroeg Brad nu, met zijn kin naar Mike wijzend.

Hij verstrakte ogenblikkelijk. Dát had Brad niet moeten zeggen. Was hij niet goed snik om nota bene hém op stang te jagen? Als hij er niet was geweest, had Jack hem allang in elkaar geslagen. Zijn handen balden zich tot vuisten. De ex wil weten waarom een andere man hier is? Hij dumpst zijn echtgenote voor een andere vrouw, maar geen enkele man mag bij haar in de buurt komen? Hij voelde een lach in zich opwellen, maar wel een ijskoude. Ik moet hem gewoon door Jack in elkaar laten meppen, dacht hij.

‘Hij is agent,’ antwoordde Jack, niet helemaal naar waarheid. ‘Ik heb hem gevraagd hierheen te komen. Om te helpen.’

‘Dan kan hij weer gaan,’ zei Brad. ‘We hebben zijn hulp niet nodig.’

Nog voor Brad was uitgesproken, deed Mike een uitval naar hem, maar hij werd tegengehouden door een hand die als een bankschroef om zijn slechte schouder lag en hem achteruit trok. Meteen kwam hij weer tot zijn positieven; dit kon hij Brie niet aandoen. Als ze elkaar ergens anders tegenkwamen, op de parkeerplaats of zo, dan stond hij echter niet voor zichzelf in. Want hij wilde Brad net zo graag te grazen nemen als Jack.

De verpleegster kwam de kamer weer uit. ‘Zodra de dokter klaar is, kunt u naar binnen,’ zei ze tegen Brad.

Brad was zo verstandig om niet triomfantelijk te kijken, maar hij ontweek de blikken van de andere twee ook niet.

‘Ik heb een vraagje voor je,’ zei Jack zo beheerst mogelijk, met een scheef oog naar de agent. ‘Was je aan het werk op de avond dat het gebeurde?’

‘Nee.’

‘Dus als je haar niet in de steek had gelaten voor een andere vrouw, was je die avond thuis geweest. Had je misschien op haar zitten wachten. Had je haar kunnen horen schreeuwen. Dat maakt dat verleden een stuk minder mooi, hè?’

‘Hé,’ begon Brad, maar Jack had zich al omgedraaid en was van hem weggelopen.

Op hetzelfde moment kwam de dokter, druk bladerend in zijn papieren, de kamer uit lopen, waarop Brad met een laatste nijldige blik Bries kamer binnenging.

Mike blies zijn adem uit. ‘Dat had heel akelig kunnen aflopen.’ Hij liet zich op de stoel voor Bries deur ploffen.

Jack ijsbeerde ongedurig door de gang, weg van de deur.

Met zijn ellebogen op zijn knieën leunend, krabde Mike aan zijn stoppelbaard.

‘Dit moet niet meevallen,’ hoorde hij de agent naast zich zeggen, met een gebaar naar Jack, die met gebalde vuisten op en neer liep.

Mike keek van de jonge agent naar zijn beste vriend. ‘Je bent er nooit op voorbereid dat er zoiets gebeurt met een vrouw van wie je houdt,’ zei hij zacht. ‘Nooit.’

Dezelfde middag werd Brie ontslagen uit het ziekenhuis en werd ze naar haar vaders huis gebracht, door Sam en Jack, terwijl Mike achter hen aan reed. Hoewel hij in zijn tijd bij de politie niet heel vaak met slachtoffers van seksueel geweld te maken had gehad, had hij er toch genoeg gezien. Nooit had hij meegemaakt dat een vrouw zo stoicijns, zo emotioneel was. Zodra ze bij Sam thuis waren, ging ze meteen naar de kamer die vroeger van haar was geweest. Ze liet Jack bovenkomen, om de spiegel te bedekken.

Die avond at Brie op haar kamer. Haar zussen gingen om de beurt naar haar toe, maar bleven niet lang. De kinderen Sheridan waren met zijn vijven, op Brie na allemaal getrouwd. Twee zussen waren ouder dan Jack, één was een paar jaar jonger en dan had je Brie, het

nakomertje, elf jaar jonger dan Jack. Haar drie oudere zussen hadden samen acht dochters, en Jack en Mel hadden met de kleine David het enige jongetje in de familie. Dus als de hele familie bij elkaar was, was het één grote heksenketel waar iedereen door elkaar praatte en volop gelachen werd – dat had Mike bij eerdere bezoeken al ondervonden. Het had veel weg van de familie Valenzuela. Maar nu niet. Nu was het doodstil in huis.

Ook 's avonds aan tafel met Sam, Jack en Mel was het rustig.

'Jij moet naar LA, hè?' vroeg Jack, toen de tafel was afgeruimd.

'Maakt niet uit,' reageerde hij schouderophalend. 'Ik kan wel een dagje blijven, kijken of er ontwikkelingen in het onderzoek zijn.'

'Ik wil je niet ophouden.' Jack liep naar de veranda, en Mike volgde hem. 'Ik kan je altijd bellen als er iets gebeurt.'

Sam kwam naar buiten met een dienblad met drie glazen whisky. Zonder iets te zeggen nipten de mannen van hun drankje. Na een paar minuten stond Sam op en wenste de andere twee welterusten. Zodra hij zijn glas leeg had, ging ook Jack naar binnen. De lichten gingen één voor één uit, totdat alleen het keukenlicht nog brandde voor Mike. Hoewel hij doodmoe was, wilde hij nog niet naar bed. Hij schonk zichzelf nog een keer in en ging weer naar buiten, waar hij de kaars op tafel aanstak.

De hele familie verkeert in shock, dacht hij. Iedereen in dit huis wordt verscheurd door verdriet; ze voelen elke klap waarvan Brie de sporen draagt.

'Misschien moest je nu maar gaan.'

Hij keek op en zag Brie in de deuropening staan, in dezelfde kleren die ze vanmiddag op weg naar huis had gedragen. 'Brie.' Enigszins verwonderd stond hij op.

'Ik heb een aantal keren contact gehad met de rechercheurs. Ze hebben Jerome Powell, de verkrachter, tot in New Mexico kunnen traceren, daarna zijn ze het spoor kwijtgeraakt,' vertelde ze op zakelijke toon. 'Ik weet uit ervaring dat de kans heel groot is dat hij verdwenen is – de staatsgrenzen over. Ik ga meteen professionele hulp

zoeken en beginnen met groepstherapie. Ik heb besloten voorlopig niet terug te gaan naar mijn werk. Jack en Mel willen per se de rest van de week hier blijven, maar jij moet je familie gaan opzoeken.'

'Wil je niet even bij me komen zitten?'

Ze schudde haar hoofd. 'Ik zal dagelijks met de officier van justitie bellen om te horen of hij nog nieuws heeft. En ik blijf natuurlijk hier. Als ik hulp van de politie nodig heb, dan heb ik een ex-man die zich heel schuldig voelt. En zeer behulpzaam is.' Ze ademde diep in. 'Ik wilde je gedag zeggen. En je bedanken dat je geprobeerd hebt te helpen.'

'Brie,' zei hij, met gespreide armen op haar af lopend.

Ze stak een hand op, en de blik die in haar ogen verscheen, waar- schuwde hem niet dichterbij te komen, haar niet aan te raken. Ze schudde haar hoofd, hield haar hand opgeheven. 'Je begrijpt het wel,' zei ze.

'Natuurlijk.'

'Rij voorzichtig,' zei ze, waarna ze het huis in verdween.